ప్లెటోనిక్ ప్రేమ

- డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

మొన్న ఆలాపన సినిమాకి వెళ్ళినప్పుడు అతని ప్రవర్తనతో నా దృష్టిలో అతను ఆకాశమంత ఎదిగిపోయాడు.

'పర్లేదు అలా ఇబ్బందిగా కూర్చోకు, హాయిగా కూర్చో అని అతనికి ఎంత చెప్పినా నా వైపున్న హేండ్ రెస్ట్ పై చేయి వేస్తే ఒట్టు. అతని ఇబ్బందిని పోగొట్టటానికి నేనే ఏదో ఒకటి కబుర్లు చెప్పాల్సి వచ్చింది. సంగీతం గురించి నేను చెబుతుంటే చిన్నపిల్లాడిలా విన్నాడు.

అతనికి సంగీతం గురించి ఏమి తెలియనట్టు నన్ను తృప్తి పరిచే దానికి నటిస్తాడు. కాని సంగీతం గురించి అతనికి తెలియని విషయం లేదు.

అతను పాశ్చాత్య సంగీతం, హిందుస్థాని సంగీతం, కర్ణాటక సంగీతం, సంగీతం లో ఫ్యూషన్ ఇలాంటి వాటిని గూర్చి వివరిస్తూ మొన్న కాలేజి ఆడిటోరియంలో ఇచ్చిన ఉపన్యాసం విని దంగైపోయాను. నేనా మీటింగ్ కి వెళ్ళలేదు అని అతను అనుకుంటున్నాడు.

కాలేజి లైబ్రరీలో పుస్తకాలు తెచ్చుకోటానికి వెళ్ళి అలాగే వస్తూ ఆడిటోరియం వద్ద ఏదో కోలాహలంగా ఉంటే వెళ్ళాను. డిబేట్ ఏదో జరుగుతోంది. సర్లే అని వెనక్కు రాబోతున్న నేను అతని పేరు మైకులో వినిపించే సరికి మంత్రముగ్ధలా వెళ్ళి చివరి వరుస లో కూర్చున్నాను.

అతను తన వంతు వచ్చినప్పుడు మాట్లాడిన మాటలు విని ఆకాశమంత ఆశ్చర్యం కలిగింది.

'ఏ సంగీతం గొప్పది?' అన్నది అక్కడి డిబేట్ అంశం. ఒక్కొక్కరూ ఒక సంగీత శైలికి మద్దతుగా మాట్లాడుతుంటే, ఇతను మాత్రం వేదికనెక్కి గంభీరంగా "పెద్దలు మన్నించాలి. అసలు ఈ టాపిక్కే అర్ధరహితమైనది." అని ప్రారంభించాడు.

"సృష్టి లో ప్రతి సంగీత ప్రక్రియకి తనదైన ప్రత్యేకత వుంది. ఆయా ప్రాంతాల్ని బట్టి ఆయా సామాజిక పరిస్థితులను బట్టి అక్కడ సంగీతం వేళ్ళూనుకుని బలంగా వృక్షంలా ఎదుగుతుంది. ఇందులో ఒకటి ఎక్కువ ఒకటి తక్కువ అనే ప్రసక్తి లేదు.

ట్రినిటీ ఆఫ్ కర్ణాటికి క్లాసికల్ మ్యూజిక్ అనదగ్గ 'త్యాగరాజస్వామి, ముత్తుస్వామి, శ్యామశాస్త్రి గార్లు ఎంత గొప్ప వారో తన అలసట మర్చి పోవటానికి 'హైలెస్సో, హైలెస్సో అని రాగం అందుకునే పడవని నడిపే వాడు కూడా అంతే గొప్పవాడు.

మైకేల్ జాక్సన్ ఎంత గొప్పవాడో, జెర్రమొచ్చింది అని జానపద గీతం అందుకునే కడప మునెయ్య కూడా అంతే గొప్ప వాడు.

అసలు ఈ సంగీత ప్రక్రియలలో ఏదో ఒక దాన్నే ఎన్నుకుని దానికే గుడ్డిగా మద్దతు పలకటంలో నిష్ణాతత చూపే వాడికే ప్రయిజు అన్న పక్షాన నాకు ప్రయిజే వద్దు. నేను చెప్పదలచుకున్న విషయాన్ని సూటిగా చెప్పగలిగాను అన్న తృప్తి చాలు నాకు.

నాకు సంగీతం ఏదయినా ఒక్కటే. ఈ భేదాలు వద్దు"

అలా పది నిమిషాలు సాగిన ఆ ప్రసంగంలో అతను చెప్పిన ఎన్నో విషయాలు నాకు అసలు అర్థం కాలేదు. సంగీతంలో ఎంతో తెలుసు నాకు అనుకునే నాకు ఆ రోజు నిజంగా భంగపాటు జరిగింది.

మా మధ్య ఎవరేం పోటీ పెట్టకున్నా, నిజంగా నేను సంగీత జ్ఞానం విషయంలో అతని ముందు ఓడిపోయిన అనుభూతి కలిగింది. నీ గెలుపూ నాదని తలచి.. అన్నట్టు ఏదో తెలియని ఆనందంతో ఇంటి దారి పట్టాను. అతను నన్ను చూడలేదు.

అతనికే ఫస్ట్ ప్రయిజు వచ్చిందని తరువాత వేరే వాళ్ళ ద్వారా తెలిసింది. కానీ ఈ పోటీ గురించి గానీ తనకు ఫస్ట్ ప్రయిజు వచ్చిందని గానీ జబ్బలు చరచుకుంటూ వచ్చి నాకేం చెప్పుకోలేదు. ఆ తరువాత కలిసినప్పుడు సయితం నేను చెప్పే విషయాలు ఆసక్తిగా విన్నాడే గానీ తన గొప్ప ఏమీ చాటుకోలేదు. ఇలాంటి వ్యక్తిని నేను మొదటి సారి చూస్తున్నాను.

అతన్ని దగ్గర నుంచీ చూసే కొద్ది ఆశ్చర్య పోవటం నా వంతు అవుతూ వుంటుంది. అతను కథలు, కవితలు వ్రాస్తూ వుంటాడు అట. అవి అనేక పత్రికలలో పడ్డాయట, ఆకాశవాణి కడపకేంద్రం లో ప్రసారం అవుతూ వుంటాయట. అతని ఫైల్ యధాలాపంగా చూసి ఆశ్చర్యపోయాను.

మా పరిచయం అయిన కొత్తల్లో అతన్ని 'మీరు ... మీరు' అనే దాన్ని. ఇప్పుడు అలవోకగా ఏకవచనంలో పిలిచేస్తున్నాను. అతను చాలా రోజులు నన్ను 'మీరు... మీరు' అనే సంబోధించే వాడు.

నన్ను ఏకవచనంతో పిలవచ్చు అని నేనెంత నచ్చజెప్పినా అతను నన్ను బహువచనంతోనే పిలిచే వాడు. నేనే ఒక సారి, 'నువ్వు గనుక నన్ను మీరు గీరు అని పిలవటం ఆపకుంటే నాతో మాటలు మానేయవచ్చు. నన్ను ఏకవచనం తో పిలిచే వరకు నాతో మాట్లాడొద్దు పో' అని అలక నటించేటప్పటికి విధిలేక నన్ను ఏకవచనం తో సంబోధించటం మొదలెట్టాడు.

అతనికి నేనంటే ఎంత గౌరవమో అంత ఇష్టం ఇది నేను తొలి నాళ్ళలోనే గమనించాను.

అతన్ని ఒక సారి అడిగాను "నీవు కథలు, కవితలు వ్రాస్తావట కద" అని.

అదే ఇంకొకరు ఇంకొకరు అయితే రెచ్చిపోయి తెగ పోజు కొట్టి వుండేవారు. ఇతను తెగ సిగ్గుపడిపోయి, 'అయ్యో అవన్నీ ఏవో పిచ్చి రాతలు అంతే" అని తెగ ఇబ్బంది పడిపోయాడు అతను.

అలాగన్చెప్పి ఎప్పుడు సిగ్గు పడుతూ వుంటాడని చెప్పలేను.

ఒకసారి నా కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు సుడులు తిరిగేలా కోప్పడ్డాడు. అసలేమి జరిగిందంటే.

నేను అతని పర్సనల్ ఫైల్ తెరచి ఒకసారి అతను వ్రాస్తున్న కవిత ఏదొ చూస్తుంటే అకస్మాత్తుగా ఊడిపడ్డాడు గదిలోకి, ఇక ఏమి అనటానికి తోచక నేను చప్పున "మీ చేతివ్రాత చాలా బాగుంది" అన్నాను.

నిజానికి అతని చేతివ్రాత చాలా వంకరటింకరగా కోళ్ళుకెలికినట్టు వుంటుంది. పోన్లే అని పొగిడితే ఏమయినా కృతజ్ఞత వుందా ఈ మనిషికి?

'బీ ఇన్ యువర్ లిమిట్స్. డోంట్ టచ్ మై ఫైల్స్' అని ఇంగ్లీష్ లో స్టయిల్ కొట్టాడు.

'అసలు ఎవర్ని అడిగి తన ఫైల్స్ తాకానని ఇంతెత్తు ఎగిరి పడ్డాడు. తన కథలు, కవితలు చదవొద్దు' అని కోప్పడ్డాడు

నాకు అసంకల్పితంగా కళ్ళలో నీళ్ళూ సుళ్ళు తిరిగాయి.

కళ్ళ నీళ్ళు దాచుకుంటూ బుంగమూతి పెట్టుకుని చివుక్కున లేచి ఇంటికి వచ్చేశాను. నాకు నిజానికి కోపం రాలేదు. దుఃఖం కలిగింది. ఏం మనిషి ఇతను అని చాలా బాధ పడ్డాను. అయినా తప్పు నాదే కద అని సరిపెట్టుకున్నాను.

అన్నట్టు అతనికి ఇంగ్లీష్ కూడా అద్భుతంగా వచ్చు అన్న పేరుంది.

చాలా త్వరలోనే మా కాలనీ లో స్టూడెంట్లందరు ఇంగ్లీష్ కి సంబంధించి ఇతని దగ్గరికి డవుట్లు అడిగే దానికి వెళ్ళే స్థాయిలో ఇతను పాపులర్ అయిపోయాడు

నా కళ్ళలో నీళ్ళు తెప్పించిన ఈ మహానుభావుడు, మరో అరగంట కల్ల నా ముందర వాలిపోయాడు.

నేను ఇంటికి వచ్చిన అరగంటకి అతను వచ్చి 'సారీ. నీ మనసు నొప్పించాను. నాకు ఎందుకో గానీ ఎవరైనా నా కథలు, కవితలు పూర్తవకముందే చదివితే తెగ సిగ్గేస్తుంది. అలాంటప్పుడు వారిని ఎంతలా విసుక్కుంటానో నాకే తెలియదు. నాపై నాకే స్పృహవుండదు అలాంటి క్షణంలో. అంతే తప్పనిచ్చి నిన్ను నొప్పించాలని కాదు. నిన్ను విసుక్కున్నందుకు మనస్ఫూర్తిగా సారి.'

అతను సారి చెబుతుంటే నాకు ఎంత ముద్దొచ్చిందో. కాసేపు బెట్టు చేసి 'అదేం లేదులే. నాక్కూడా నీపై కోపం రాలేదు. నాకు తీవ్రమైన దుఃఖం కలిగింది నీవలా తిట్టేసరికి. అయినా తప్పు నాదే కద. నాకు బాగ అయిందిలే. ఇంకెప్పుడు

నీ దగ్గర చొరవ తీస్కుని నీ కవితలు కథలు, పూర్తవక ముందే చదవను లే; నాకు బాగా సిగ్గేసింది. నీ ఫైల్ చూస్తూ నీకు పట్టు పడ్డానని' అని చెప్పాను.

ఆ క్షణాలు బాగా నచ్చాయి నాకు. అవి మధురమైన క్షణాలు అని అనిపించింది.

నన్ను గుర్తించి, నా భావాల్ని గౌరవించి నేనెక్కడ నొచ్చుకున్నానో అని అతను అలా ఫీల్ అవటం నాకు బాగా నచ్చింది.

ఆ తరువాత ఒక గొప్ప పరిణామం జరిగింది. ఆ తరువాత అతను తను వ్రాయ బోయే కథలు, కవితల గురించి నాతో చర్చించే వాడు, వాటిని మధ్యలోనే నాకు చూపించే వాడు.

"అదేంటి ఎవరయినా మధ్యలో చూస్తే నీకు కోపం అన్నావు కద అన్ననా మాటలకి, అతని సమాధానం నన్ను అవాక్కయ్యేలా చేసింది.

"నాకు ఎందుకో నీకు చూపిస్తుంటే వేరే పరాయి వారికి చూపిస్తున్నట్టు అనిపించటం లేదు. నాకే నేను చూపిస్తున్నట్టు అనిపిస్తోంది. నీకు చూపించిన ప్రతి సారి నాకు ఇంకా మంచి మంచి భావాలు అప్రయత్నంగా వచ్చేస్తున్నాయి. నీవు నాకు ప్రేరణని ఇస్తున్నావు ఒక రకంగా".

కొన్ని కొన్ని భావాలకు అర్థం వుండదు.

ఆ తర్వాత అతన్ని చూడంగానే నాకు కూడా చాలా దగ్గరి వాడు అన్న భావన బలంగా కలిగేది. అతని సాన్నిధ్యంలో నాకు ఎక్కడ లేని ఊరట కలిగేది. అతన్ని నాకు రక్షకుడిగా దేవుడు పంపాడేమో అన్నంత స్థాయిలో నాలో పిచ్చి పిచ్చి ఊహలు కలిగేవి.

ఇతన్ని నేను జీవితభాగస్వామి గా పొందగలిగితే ఎలా వుంటుంది అన్న ఆలోచన నాకు ఒక్కోసారి తీవ్రంగా కలిగేది.

కానీ జీవితం తాలుకు యధార్థాలు కళ్ళముందు నిలిచి నా ఆలోచనలు ఎంతమాత్రం ప్రాక్టికల్ అని నన్ను ప్రశ్నించాయి.

మా ఇద్దరి కులం ఒక్కటే దేవుడి దయవలన. కానీ ఆర్థికంగా వారికి మాకు హస్తిమశకాంతర వ్యత్యాసం వుంది. నా ఆశలన్నీ అత్యాశలేమో. కోరకూడని కోరికని కోరుకుంటున్నానేమో.

నాకేంటి ఇలాంటి ఆలోచనలు వస్తున్నాయి.

ఏది ఏమైనా అతనికి నా మనసు తెలపడం సబబు అని అనిపించింది.

నా ఆలోచనల్లో ఒక స్పష్టత రావటం వల్లనుకుంటాను నాకు ఒక విధమైన నిశ్చింత అనిపించింది.

మబ్బుల్లో దాగున్న నిండు చంద్రుడు బయటికి వచ్చి వెన్నెల విరజిమ్ముతున్నాడు.

ఇలా ఆలోచిస్తూ నిద్ర లోకి జారుకున్నాను.

"రేపు మధ్యాహ్నం కాలేజీకి వెళ్ళబోయే ముందు నన్ను కలువగలవా?" ఆమె అడిగింది.

అతడు తలూపాడు.

ఎందుకని అతడేం అడగలేదు.

మధ్యాహ్నం అతను వాళ్ళింటికి వెళ్ళేటప్పటికి ఆ అమ్మాయి భోంచేసి స్కూలుకు వెళ్ళటానికి సిద్ధమవుతోంది. వాళ్ళ అమ్మగారు కునుకు తీస్తున్నారు.

'ఒక్క క్షణం ఆగు' అన్నట్టు కనులతోనే చెప్పి ఆమె లోనికి వెళ్ళింది.

అంత చిన్న వయస్సులో ఆమె చీర కట్టుకోవటం లో ఏదో తెలియని అందం వుంది. ఒక విధమైన చందనం రంగు కాటన్ చీర, మెరూన్ రంగు బార్డర్, అదే రంగు జాకెట్. గంధం కలర్ చీర పై కనిపించీ కనిపించక లేలేత గోధుమ రంగులో లతలూ తీగెలు అల్లుకున్నట్టు డిజైన్. మొత్తమ్మీద ఆమె చాలా ఆకర్షణీయంగా కనిపిస్తోంది.

చెంగు చెంగున లేడి పిల్లలా వేగంగా లోని గదిలోకి వెళ్ళింది. వెళ్ళటం ఆలశ్యం మరు నిమిషంలో మెరుపుతీగ లా వెను తిరిగి వచ్చింది.

వస్తూ వస్తూ రెండు నోట్ బుక్స్ పట్టుకుని వచ్చింది.

'ఇవి పంకజ్ సార్ గారికి ఇవ్వవా? నేను హిందీ లెసన్స్ ప్రిపేర్ అవ్వటానికి తెచ్చుకున్నాను, సారీ నిన్ను ఇబ్బంది పెడుతున్నాను" అంది.

"ఏమి పర్లేదు. నేను ఇస్తాను" అన్నాడు అతడు. ఆ బుక్స్ తీసుకుని సైకిలెక్కి బయలుదేరాడు.

సైకిల్ మీద వెళుతున్న వాడల్లా, వీధి మలుపు తిరుగుతుండగా ఓ చిలిపి ఊహ వచ్చి ఆగాడు అతడు.

'ఈ నోట్ బుక్స్ లో తనకు ఏమయినా లెటర్ గానీ పెట్టలేదు కద' అనిపించి ఆ రెండు నోట్ బుక్స్ వంక చూశాడు.

వీధి చివర రోడ్డు మలుపులో సైకిల్ ఆపుకుని, ఓ కాలు నేలపై ఆన్చి, సైకిల్ హ్యాండిల్ బార్ పై అమర్చిన ఫ్రంట్ క్యారియర్ పై పుస్తకాన్ని ఉంచి, అన్ని పేజీలు తిరగేశాడు.

'ఊహు, ఏమీ లేవు'

'తనవి పిచ్చి ఆలోచనలు కాకుంటే, ఆమె తనకు ఎందుకు ఉత్తరాలు వ్రాస్తుంది?' అని చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు అతను.

తన ఆలోచనకు తనకే నవ్వు వచ్చి తిరిగి కాలేజికి బయలుదేరాడు. దూరం నుంచి ఆ అమ్మాయి తననే గమనిస్తోందని అతనికి ఆ క్షణంలో తెలియదు.

అతడికి ఎప్పుడు ఆశ్చర్యంగా అనిపించే అంశం ఒకటుంది. ఆ కుటుంబ సభ్యులు అంత కష్టపడి జీవిస్తున్నారు కద. చుట్టు ప్రక్కల వారికి వారి పట్ల ఎంతో గౌరవం, సానుభూతి ఉండాలి కద.

కాని తద్విరుద్ధంగా ఆ కాలనీ వారికి చాలామందికి వారి పట్ల చిన్నచూపు, ఇంకా వివరంగా చెప్పాలంటే వారి మీద ఒక విధమైన ఏవగింపు.

అతనికి కారణం తెలియదు.

అతను ఆ విషయం వారిని ఎప్పుడూ ఒపెన్ గా అడగలేదు. ఎంబరాసింగ్ గా ఉంటుంది కద అని.

ఆ తరువాత వాళ్ళ ద్వారా వీళ్ళ ద్వారా తెలిసింది ఏమిటంటే, వాళ్ళు ఒక సంవత్సరం క్రితం వాళ్ళ పెద్దమ్మాయి పెళ్ళి నిమిత్తం బాగా అప్పులు చేయాల్సివచ్చింది అట. అంతవరకు సరే.

కానీ ఆ అప్పుల్ని తీర్చే నిమిత్తం వీళ్ళ అమ్మ గారు ఏదో చీటి పాటలు అని నిర్వహించి, అనేక మందికి నెత్తిన టోపీ పెట్టిందట. ఏతా వాతా జరిగింది ఏమిటంటే వాళ్ళు అప్పులు తీర్చే మాట అటుంచి, కొత్తగా అపకీర్తి మూటగట్టుకున్నారు అనేది అర్థమయింది.

వాళ్ళ అక్కయ్య గారు కూడా అప్పుడప్పుడూ వస్తూ వుండేది. ఆమె ఈ అమ్మాయి కంటే ఓ రెండేళ్ళు పెద్దది వుండొచ్చు. ఆమె భర్త ఏదో చిన్న ఉద్యోగం చేసే వారు.

ప్రిన్సిపాల్ గారి తమ్ముడు అని చెప్పి కావచ్చు, వారందరూ కూడా ఈ అబ్బాయిని చాలా గౌరవంగా చూసే వారు.

ఏది ఏమయినా వాళ్ళింటికి తరచు ఇతను వెళ్ళిరావటం పట్ల అతని అన్న వదినెలు ఏమీ అభ్యంతరపెట్టకున్నా, చుట్టు ప్రక్కల వారు కనుబొమలు ఎగరవేస్తున్నట్టుగా ఇతనికి తరచు అనిపించేది.

ఇక అతని అంతరంగం ఎలా వుందో తెలుసుకుందాం.

నేను అలా ఆగి ఆమె నోట్ బుక్స్ ఎందుకు ఆద్యంతం వెదికానో నాకే స్పష్టంగా తెలియదు.

నాకు ఆమె అంటే ఇటీవల విపరీతమైన ఇష్టం ఏర్పడింది. ఆమెని చూడకుండా ఒక్కరోజు కూడా వుండలేకపోతున్నాను.

ఉదయాన్నే తను 8.30 కల్లా తయారయి స్కూలుకు బయలు దేరుతుంది. మా ఇంటి మేడ మీద ఎక్కి నిలబడితే తను వెళ్ళటం నాకు స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. మా ఇంటి నుంచి వాళ్ళ ఇల్లు దాదాపు ఓ అయిదు వందల అడుగుల దూరం ఉంటుంది. తను కావాలంటే మా ఇంటి వైపు చూడవచ్చు. తను బయలుదేరి రెండు ఖాళీ ప్లాట్లు దాటి మలుపు తిరిగే వరకు మా ఇల్లు కనిపిస్తుంది.

కాని తను ఎప్పుడూ తల తిప్పి మా ఇంటి వైపు చూచినట్టు నాకు అనిపించేది కాదు మొదట్లో. కానీ ఇటీవల ఆమె ఓరగా తలతిప్పి మా మేడ వంక చూడటం నేను గమనించాను కొన్ని సార్లు.

ఆపై తను తన ఎడమవైపుకు మలుపు తిరిగిందంటే ఇక తన మొహం నాకు కనిపించదు. అలాగే తనను కను మరుగు అయ్యే దాక తనను వెనుక నుంచి చూస్తుండిపోయే వాడిని.

సినిమాల్లో మరీ చుపిస్తారు లెండి, కిలోమీటర్ల దూరం నుంచి కూడా వాళ్ళు పాడుకునే పాటలు ఒకళ్ళకొకళ్ళకు వినిపించేటట్టు, వారి మొహాలపైని భావాలు ఒకరివి ఒకరికి స్పష్టంగా కనిపించేటట్టు గాను వెండి తెరపైనే సాధ్యం.

మాకయితే ఒకరి మొహాలు ఒకరికి మరీ స్పష్టంగా కనిపించకున్నా, ఒక మోస్తరులో చూసుకోగలిగేవారం.

నేను ఒక సారి ధైర్యం చేసి తనకు చేయి ఊపాను. తను మొదట కాస్త ఆశ్చర్యపడ్డట్టు కనిపించినా కూడా వెంటనే తను కూడా ఎవరికి కనిపించకుండా చేయి ఊపింది.

నాలో ఆ రోజంతా ఏదో తెలియని ఉత్సాహం.

ఏదో తెలియని ఆనందం. ఒక విధమైన ఉల్లాసం. ప్రపంచాన్ని జయించిన అనుభూతి. దేవత ఎదురై కోరిన వరాన్ని అందించిన అనుభూతి.

ప్రపంచమంతా ఆనందంగా వుందేమో అని అనిపించింది.

ఈ క్షణం ఇలాగే శాశ్వతత్వాన్ని పొందితే బాగుండు అని అనిపించింది.

అంతకు ముందు రోజే మా ఇంగ్లీష్ లెక్చరర్ బాలాజీ బద్రీనాథ్ గారు జాన్ కీట్స్ వ్రాసిన 'ఓడ్ ఆన్ ఎ గ్రీషియన్ ఎర్న్' అనే ఒక అద్భుతమైన కవితని మాకు వివరించారు.

'ఈ ప్రపంచం లో ఏ క్షణం కూడా శాశ్వతం కాదు, కానీ కవి, కళాకారుడు చిత్రికరించిన కళారూపాలలో మన మానసిక భావోద్వేగాలు అనుభూతులు శాశ్వతంగా నిలిచిపోతాయి. చిత్రకారుడు, కళాకారుడు నిజమైన చరిత్రకారుడు. అతని చేతిలో కదిలిపోయె కాలం లోని క్షణాలు శాశ్వతత్వాన్ని పొందుతాయి.... " ఇలా సాగిపోతుంది ఆ కవిత.

ఇక్కడ నా మనస్థత్వాన్ని గురించి కాస్తా చెప్పాలి మీకు.

మాములుగా నన్ను అభిమానించే దగ్గరివారి భాషలో చెప్పాలంటె కాస్తా సిగ్గరిని. కొత్తవారి దృష్టిలో చెప్పాలంటే నేను బహు మొహమాటస్తుడిని. ఇక మీకు ఈ పాటికే అర్థం అయిపోయివుంటుంది, నాకు పెద్దగా స్నేహబృందం కూడా ఏమీ ఉండేది కాదని.

బాగా చనువుగా ఒకరిద్దరు స్నేహితులతొ మాత్రమే మెలిగే వాణ్ణి. మిగతా వారితో 'హలొ' అంటే 'హలో' అన్నట్టుగా సంభాషణలు సాగించేవాడిని.

నాకున్న ఇద్దరు దగ్గర స్నేహితులు విశ్వనాథ్, ఉమేష్.

ఉమేష్ పూర్తి పేరు ఉమా శంకర ప్రసాద్ అయితే అతన్ని ఉమేష్ అని పిలుచుకునే వారం. ఇంచుమించు నాలో కలిగే ప్రతి భావనని వారితో స్వేఛ్ఛగా పంచుకునేవాడిని.

మేనేజ్మెంట్ పరిభాషలో చెప్పాలంటే నేను టీమ్ ప్లేయర్ ని కాదు, సైకాలజిస్టుల భాషలో చెప్పాలంటే నేను ఇంట్రావర్ట్ని.

చిన్నప్పటి నుంచి కూడా నా నేస్తాలు సంగీతం, సాహిత్యాలే.

నేను చాలా చిన్నవయస్సు నుంచే కాగితాలు ఖరాబు చేసే వాడిని. ఇంట్లోవాళ్ళు వాటిని కవిత్వం అని పేరు పెట్టారు. వారిచ్చిన ప్రోత్సాహంతోనే పత్రికలకి పంపటం, అవి ప్రచురితం కావటం కూడా జరిగేది.

ఆకాశవాణి లో కూడా నా రచనలు, కవితలు విపరీతంగా ప్రసారం కావటం జరిగేది. కానీ ఇదంతా గొప్ప అని కూడా నాకు తెలియదు. ఒకట్రెండు సార్లు స్కూల్లో నేను ఏదో కవితలు వ్రాసుకుంటుంటే మేష్టార్లు కోప్పడటం కూడా జరగటం వల్ల అదేదో చేయకూడని పని అన్పెప్పి నాలో నేనే దాచుకునే వాడిని నా కవితలు, కథల విషయం.

డిగ్రీ చదవటం కోసమని ఈ ఊరికి రావటం నా జీవితంలో అతిపెద్ద మలుపుకు దారితీస్తుందని, ఈ అమ్మాయి పరిచయం నా జీవితంలో సునామి సృష్టిస్తుందని నేను ఏమాత్రం ఊహించలేకపోయాను.

నన్ను బాగా ఆకట్టుకున్న అంశం ఆమె కంఠధ్వని. ఏదో కవులు చెప్పినట్టు చెప్పటం కాదు. ఆమె మాట్లాడితే బాగా శృతిచేసిన వీణియను సుతారంగా గోటితో మీటితే ఎలా ధ్వనిస్తుందో నిజంగా ఆమె కంఠస్వరం అలా వినిపించేది. వందలమందిలో వున్నా నేనామె స్వరాన్ని గుర్తించగలను.

నేను ఖాళీగా వున్నప్పుడు కళ్ళు మూసుకుని ఆమె మాటల్ని నా హృదయంలోనే పదే పదే పలికించుకుని విని మురిసిపోయేవాడిని.

ఆమెని తలుచుకున్నపుడల్లా ఆమె కంఠ ధ్వని నాకు నా హృదయ కుహరంలో వినిపించేది. అది శాశ్వతత్వం పొందింది కూడా. నిజానికి ఆమె మాటల్ని నాలో నేను వినటానికే నేను ఏకాంతాన్ని ఆశ్రయించే వాడిని. నా హృదివీణపై ఆమెపలుకుల్ని పదే పదే స్వరపరచుకుని వినే వాడిని.

సాయంత్రం ఎప్పుడెప్పుడవుతుందా ఆమె మాటల్ని ఎప్పుడెప్పుడు విందామా అని ఉవ్విళ్ళూరే వాడిని.

ఆమె పరిచయం తర్వాత నేను కవితలు పుంఖానుపుంఖంగా వ్రాయటం ప్రారంభించాను. నా ప్రతి పంక్తికీ ఆమె ప్రేరణ. ఆమెని తలుచుకుంటేనే నాలో ఏవో భావనా తరంగాలు.

ఆమెని తలచుకుంటేనే నాలో ఏదో శక్తి తలెత్తేది. ఆమె నా అనుభూతులన్నింటికీ కేంద్రం.

ఆమె నాకు ప్రేరణ.

ఆమె నాకు శక్తి.

ఆమె ఆలోచనలు నాలో ఒక విధమైన పాజిటివ్ వైబ్రేషన్స్ ని నింపేవి. ఆమెని తలచుకుంటూ గంటలు గంటలు గడిపేవాడిని.

ఇలాంటి దేవతా మూర్తులు మామూలుగా చరిస్తూ ఇంటిముందు కసువు చిమ్ముతూ, ఇంటి పనులు చేసుకుంటూ, జీవనాధారానికి పని పాటలు చేసుకుంటూ ఉంటారా?

ఇది ఎలా సాధ్యం?

ఈమెకి ఏ మహిమలూ వుండవా? ఈమె నిజంగా దేవతా మూర్తి కాదా? ఈమె మామూలు స్త్రీయా? అబ్బా ఎంత ఘోరం.

ఆమెని నేను ఏకాంతంగా కలిసి మాట్లాడిన క్షణాలు చాలా తక్కువ. అయినప్పటికి మా ఇద్దరి మధ్య గాఢమైన అనుబంధం వుంది అన్న భావన నాకు కలిగేది. నాకు ఆ అమ్మాయితో అతి తక్కువ సమయంలోనే చాల చక్కటి అవగాహన ఏర్పడింది.

వాస్తవానికి నాకు ఆమెని చూడగానే కలిగిన మొదటి భావన జాలి.

చెప్పాలంటే నాకు ఆమెని చూసినప్పుడల్లా జాలితో పాటు కలిగే భావన ఆశ్చర్యం మరియు అబ్బురపాటు. అవును అబ్బురమే. ఇంతటి సౌందర్యరాశులు ఇలా భూమి మీద చరిస్తు వుంటారా అని. ఇంతటి దేవలోకపు సౌందర్యం కలిగిన స్త్రీ మామూలుగా మా ఇంటికి వచ్చి మాట్లాడుతూ వుంటుందా అని. ఇదంతా కలా నిజమా అని.

నా భావనలలో గానీ, నా దృష్టిలో గానీ ఏ విధమైన వాంఛాయుత ధోరణి గానీ, కామోద్రేకం గానీ వుండేవి గావు.

ఇది నిజం. ఇది ఎంత చెప్పినా స్నేహితులు కూడా నన్ను నమ్మేవారు కాదు.

అంత వెర్రి అభిమానం కూడదు అని హెచ్చరించేవారు.

నేనేమి అపర ప్రవరాఖ్యుడిని అని చెప్పను, నేను అందరి కుర్రాళ్ళలాగా అమ్మాయిల్ని అదోలాగా చూసేవాడిని. కాస్త నదురుగా కనిపించిన అమ్మాయిల గూర్చి స్నేహితులతో కల్సి కామెంట్స్ చేసుకుని నవ్వుకునే వాడిని.

సినిమా హీరోయిన్స్ ని చూసి ఒక విధమైన సెన్సువస్ ఫీలింగ్స్, అనుభూతులు పొందేవాడిని.

కానీ ఈ అమ్మాయి అంటేనే మాటల్లో చెప్పలేని సున్నితమైన భావం.

ఆమె అంటె ఒక ఆరాధన.

అమె అంటే ఒక అవ్యక్తమైన ఇష్టం.

ఆమె అంటే గౌరవం.

ఇవే నాకు కలిగిన భావనలు మొదట్లో తనను చూసినప్పుడు.

తను మొదటి సారి నాతో మాట్లాడినప్పుడు నాకు కలిగిన భావం ఆశ్చర్యం. ఈమె నాతో మాట్లాడను కూడా మాట్లాడుతుందా. అబ్బ ఎంత అదృష్టం నాది. అని నేనెంతగా మురిసిపోయానో నాకే తెలియదు.

ఆమె ఒక దేవకన్య అంతే.

ఏదో విధి వశాత్తు, తన పూర్వ జన్మ తాలూకు కర్మ క్షాళన నిమిత్తం మర్త్యులు సంచరించే ఈ భూమ్మీద ఆమె సంచరించాల్సిన అగత్యం ఏర్పడి ఆమె ఈ భువిపై పాదాలు పెట్టాల్సొచ్చింది అని నాకు నేను ఎన్నో సార్లు చెప్పుకున్నాను.

ఆమె ఈ భూలోకంలో ఉండదగిన స్త్రీ కాదు. అది నా బలమైన భావన.

ఇది రూపం మాత్రమే చూసి నేను ఏర్పరచుకున్న భావాలు కాదు. కవిత్వం వ్రాస్తుంటాను అని చెప్పాను కాబట్టి ఏదో పైత్య ప్రకోపం వల్ల ఇలా మాట్లాడుతున్నానేమో అని మీరు అపోహ పడటం సహజమే.

కేవలం రూపం చూసి మాత్రమే ఏర్పడే భావాలు ఇసుక మీది రాతల లాగా చాలా స్వల్ప ఆయుర్దాయం మాత్రమే కలిగి ఉంటాయని మీకూ తెలుసు.

తనని దగ్గర్నుంచి చూసిన ప్రతిసారీ, తను నా దృష్టిలో ఆకాశమంత ఎత్తుకు ఎదిగి పోయేది.

పదిహేడు ఏండ్ల వయస్సు పిల్లలు తల్లితండ్రుల వద్ద గారాం చేసి కోరింది కోరినట్టు పొందటం సహజం ఎక్కడైనా. తను చూద్దామా తన చదువును సైతం, పక్కకు పెట్టి ఇంటికి బాసటగా వుండటం కోసం, తను అంత చిన్న వయస్సులో పెద్ద బరువును తన తలపై పెట్టుకుని స్కూలుకి వెళుతుంటే నాకు ఏదోలా అయ్యేది మనస్సు.

ఉదయం ఎనిమిదిన్నరకి వెళ్ళి దాదాపు సాయంత్రం అయిదు దాకా పని చేసేది. మధ్యలో ఒక అరగంట భోజనానికి వచ్చేది.

ఇక సాయంత్రం వచ్చింది అంటే చుట్టుపక్కల పిల్లలు చాలా మందే ట్యూయిషన్ చెప్పించుకోటానికి సిద్ధంగా కూర్చుని వుండే వారు.

చల్లటి నీళ్ళతో మొహం కడుక్కొని, అద్దం లో బొట్టు సరి చూసుకుని, తనే వంట గదిలోకి వెళ్ళి ఏదో ఇంత ఫలహారం తిన్న శాస్త్రం చేసి ఇక వచ్చి ఆ పిల్లల మధ్య కుర్చీలో కూర్చొనేది. కుట్టు మిషన్ మీద ఏదో కుట్టుకుంటున్న వాళ్ళ అమ్మగారిని ఇబ్బంది పెట్టకుండా, తన పనులను తనే ఇలా చూసుకుని ఆ ట్యూషన్ క్రతువు ప్రారంభించిందంటే దాదాపు ఏడు ఏడున్నర దాకా కొనసాగుతుంది ఆ పని.

అదొక మహా యజ్ఞ్యం. ముంబాయి డబ్బావాలాలకు ఖచ్చితత్వంలో సిగ్మా సిక్స్ రేటింగ్ వుందట. ఇక్కడ ఈమె నిర్వహిస్తున్న ఈ మాహా యజ్ఞ్యం లో ఖచ్చితత్వం ఆ స్థాయిలోనే వుంటుంది అని అనిపించేది నాకైతే.

ఎల్.కే. జీ నుంచీ ఆరేడు తరగతుల వరకు వివిధ స్థాయిల పిల్లలు వుండే వారు ఆ బృందంలో.

వాళ్ళకి క్రితంరోజు ఇచ్చిన హోంవర్కులు సరిచూడటం, ఈవేళ్టి పాఠాలు చక్కగా బోధించడం ఇలా ఏక కాలంలో వివిధ తరగతుల పిల్లలకు పాఠాలు , హోం వర్కులు, డౌట్లు తీర్చటం, వాళ్ళలో వాళ్ళకు వచ్చే తగాదాలను తీర్చటం ఇలా ఆమే చేపట్టిన ప్రక్రియ సహస్రావధానానికన్న తక్కువయినది ఏమి కాదు అనిపించేది.

ఆమె దగ్గర చదువుకున్న పిల్లలు చక్కటి మార్కులతో పాటు, అతి చక్కని సంస్కారాలు పొంది వినయ సంపన్నులుగా పువ్వుల్లా ఎదుగుతున్నారు అని తలితండ్రులు ఎందరో వచ్చి అభినందించి వెళ్ళటం నేను చాలా సంధర్భాలలో గమనించాను.

ఆమె వదనం లో అలసట అన్నది నేను ఏ నాడు చూడలేదు.

ఉదయం ఎనిమిదిన్నరకి స్కూలుకు వెళ్ళేటప్పుడు అప్పుడే విరిసిన గులాబి పువ్వులా ఎలా స్వచ్ఛంగా, తాజాగా ఉండేదో సాయంత్రం ట్యూషన్లు ముగించి పిల్లలందర్నీ ఇళ్ళకు పంపేవరకు కూడా ఆమె అంతే తాజాదనపు చిరునవ్వుతో వుండేది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments